

Ο Απόστολος Γιαγιάννος γεννήθηκε στην Τρίπολη της Αρκαδίας το 1945.

Το 1960 εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε Γραφικές Τέχνες στο Α.Τ.Ι. με δασκάλους τους: Α. Τάσσο, Η. Δεκουλάκο, Δ. Μυταρά. Το 1968 ίδρυσε και διηύθυνε το Εργαστήριο Εφαρμοσμένων Τεχνών «Μορφή». Το 1974 εγκατέλειψε τις Εφαρμοσμένες Τέχνες και αφοσιώθηκε στη ζωγραφική. Έχει πραγματοποιήσει 53 ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα, Γαλλία, Βέλγιο, Αγγλία, Ισπανία, Κύπρο.

Έχει λάβει μέρος σε ομαδικές, θεματικές εκθέσεις στην Ελλάδα, Κύπρο, Η.Π.Α., Καναδά, Αυστραλία, Αγγλία, Γαλλία, Βέλγιο, Ιταλία, Ολλανδία, Γερμανία, Ελβετία, Ισπανία, Ισλανδία, Βουλγαρία. Έχει εικονογραφήσει βιβλία Ελλήνων συγγραφέων. Δημοσίευσε λογοτεχνικά κείμενα σε διάφορα περιοδικά.

Ασχολήθηκε με τη λαογραφία και τα εικαστικά του Θεάτρου Σκιών («Φιγούρες», «Σκηνικά», Εκδ. Ερμής 1975-1976). Το 200 κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Κάκτος, το μυθιστόρημά του, «Γκουντ Μπάι Φορέβερ».

Έργα του βρίσκονται: στην Εθνική Πινακοθήκη, στο Υπουργείο Πολιτισμού, σε δημόσια και ιδιωτικά μουσεία, σε ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Έργα του έχουν καταχωρηθεί στους καταλόγους των οίκων Sotheby's και

Christie's Λονδίνου και Άμστερνταμ. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα

Με το έργο του Απόστολου Γιαγιάννου έχουν ασχοληθεί σπουδαίοι τεχνοκριτικοί όπως ο Μάνος Στεφανίδης, ο Στέλιος Λυδάκης, Νάσος Θεοφίλου, Τώνη Σπητέρη, Γιάννης Ιωάννου και άλλοι.

Η δρ Έφη Κυπριανίδου, σημειώνει: «Τα Άνθη του Γιαγιάννου δεν προβάλλουν ιδέες μου φαίνεται όμως πως ακριβώς σε τέτοιους καιρούς ίσως έχουμε άμεση ανάγκη από την ανεπιτήδευτη ομορφιά, από το ωραίο ως σύμβολο του ηθικώς αγαθού... Τα Άνθη είναι ίσως μια υπενθύμιση πως ίσως, παρά τα όσα φοβερά συμβαίνουν γύρω μας, το ηθικό δεν είναι τελικά ξένο προς τη φύση».

1. Πότε ξεκίνησε η μακρά καλλιτεχνική σας δράση και πώς εξελίχθηκε η πορεία σας ως προς τα εικαστικά;

Η πρώτη μου ατομική έκθεση ζωγραφικής έγινε το 1974, ακριβώς μετά την πτώση της δικτατορίας στην Ελλάδα. Αυτή η έκθεση οργανώθηκε και παρουσιάστηκε στο εργαστήριο εφαρμοσμένων τεχνών «ΜΟΡΦΗ» που είχαμε ιδρύσει μερικά χρόνια πριν με τον αδελφό μου Αριστείδη και τον συν-σπουδαστή μας Γιάννη Διγκλή. Εκεί, πέραν των γραφικών τεχνών, της φωτογραφίας, της ενασχόλησης με το design και την επιμέλεια ειδικών εντύπων και περιοδικών, έκανα την πρώτη μου προσπάθεια να αφιερώσω αρκετό χρόνο στη ζωγραφική, με την πρώτη μου ατομική έκθεση. Αργότερα εγκατέλειψα τις εφαρμοσμένες τέχνες, παρά το γεγονός ότι ο βιοπορισμός από αυτή τη δουλειά ήταν απολύτως ικανοποιητικός, και αφοσιώθηκα αποκλειστικά στις εικαστικές τέχνες, που ήταν και είναι το πάθος μου. Ένα πάθος, μια επιτακτική ανάγκη, μια ζωή που υπάρχει και θα με κρατά σε εγρήγορση και ετοιμότητα ως την τελευταία μου στιγμή.

2. Πόσες εκθέσεις έχετε πραγματοποιήσει ως τώρα στην Ελλάδα και στο εξωτερικό;

Υπάρχει ακριβής καταγραφή αν ανατρέξετε στο βιογραφικό μου. Από το 1974 έως το 2023 έχουν γίνει 87 ατομικές μου εκθέσεις και έχω συμμετάσχει σε 600 ομαδικές στην Ελλάδα, την Κύπρο, σε 11 χώρες της Ευρώπης, στις Η.Π.Α., τον Καναδά και την Αυστραλία.

3. Έχετε υπολογίσει πόσα έργα υπογράψατε ως τώρα;

Είναι περίπου 5.500-6.000 έργα, κυρίως ζωγραφικής, αλλά και χαρακτικής και γλυπτικής αν υπολογίσουμε και μερικές εγκαταστάσεις στον χώρο (installations).

4. Σε παλαιότερη συνέντευξή σας είχατε δηλώσει μέτοχος και εραστής της ετερότεχνης δημιουργίας. Δηλαδή;

Όπως είναι γνωστό, πολλοί ξένοι και Έλληνες δημιουργοί τέχνης διέπονται από αυτή την τάση. Για παράδειγμα ο Τσαρούχης έγραψε και ποίηση, ο Ρίτσος ζωγράφιζε, ο Ελύτης φιλοτεχνούσε κολάζ, ο Καρούζος πρωτότυπες μονοτυπίες στις στιγμές, ο Εγγονόπουλος υπέροχη ποίηση παράλληλα με τη σπουδαία ζωγραφική κ.τ.λ. Έτσι κι εγώ, τις ώρες της ανάπαυλας και της ήρεμης σκέψης, καταγράφω στο χαρτί κάποια μικροπονήματα. Ως τώρα έχουν προκύψει και εκδοθεί πέντε βιβλία μου, κυρίως σατιρικά και σε μορφή χαϊκού, καθώς και ένα μυθιστόρημα. Αν βρω χρόνο, πράγμα μάλλον δύσκολο διότι τρέχει ο χρόνος και με κυνηγάει, μπορεί να γράψω κι ένα τελευταίο με τίτλο «Ό,τι πρόλαβα».

5. Στην τέχνη γενικά ενυπάρχουν στοιχεία πολιτικής άποψης ή λειτουργεί ανεξάρτητα θέτοντας μόνο αισθητικές προτάσεις;

Τέχνη = Πολιτισμός, ενώ η λεγόμενη Πολιτική με την έννοια της άσκησης εξουσίας, έστω και εκλεγμένης, είναι μια κατάσταση συνεχώς εναλλασσόμενης τακτικής, αναλόγως των προτιμήσεων και των απαιτήσεων κάποιων ομάδων κοινού (Λαός). Η διαφορά μεταξύ του Πολιτικού και του Καλλιτέχνη είναι τεράστια. Ο πραγματικός καλλιτέχνης είναι στην ουσία ο εντολοδόχος-εκφραστής των αισθητικών, κοινωνικών, ανθρωπιστικών επιθυμιών του κοινού. Δέχεται και απεικονίζει με το έργο του τις προσδοκίες, τα «θέλω» και τα όνειρα του εντολέα του. Στην ουσία πραγματοποιεί πνευματικό έργο χωρίς ανταμοιβή. Ο κάθε έντεχνος δημιουργός αισθάνεται ότι αμείβεται άυλα τη στιγμή ακριβώς που ολοκληρώνει το έργο του. Αισθάνεται ότι ανταποκρίθηκε στις προσδοκίες και τις επιθυμίες του κοινού κι ας μη γνωρίζει προσωπικά τον εντολέα του. Το πραγματικό έργο τέχνης μπορεί να μελετά το παρελθόν και να αποτυπώνει το παρόν, αλλά έχει τη μαγική ιδιότητα να απευθύνεται και στις μελλοντικές γενιές. (Κάθε μεγάλο έργο τέχνης πορεύεται προς το μέλλον... και όπως έχει αποδειχθεί πολλάκις, το προβλέπει κιόλας!) Υπάρχουν σήμερα έργα κορυφαίων διεθνών καλλιτεχνών που αναγνωρίστηκαν αρκετές δεκαετίες μετά τον θάνατό τους. Κοσμούν τους χώρους μουσείων και δημοσίων ή ιδιωτικών ιδρυμάτων, ως ζωντανές αποδείξεις των δυνατοτήτων του ανθρώπου και της αέναης προόδου του.

6. Θα συμβουλευάτε την τοποθέτηση/ανάρτηση έργων τέχνης στα σπίτια ή στους χώρους εργασίας μας;

Ιδιωτικός χώρος με άδειους τοίχους είναι στην ουσία μια λευκή φυλακή. Σπίτι χωρίς κάποια έργα (ασφαλώς προσωπικής επιλογής του καθενός μας) που να εκπέμπουν ενέργεια και πνευματική συντροφιά, και χωρίς κάποια βιβλία με τον σελιδοδείκτη στην αναμονή για την ολοκλήρωση της ανάγνωσής τους, καταλήγει σε χώρο ανυπόφορης πρόσληψης επαναλαμβανόμενων πληροφοριών και διαφημίσεων καταναλωτικών αγαθών, μέσω της πανταχού παρούσας έγχρωμης οθόνης.

7. Ποια είναι η γνώμη σας ως προς την αλματώδη πρόοδο της τεχνολογίας;

Θέτω πάντα στον εαυτό μου το ερώτημα: «Δημοκρατία της τεχνολογίας ή Δικτατορία της τεχνολογίας;» Δέχομαι και θαυμάζω την πρόοδο της τεχνολογίας στην ιατρική και σε άλλους τομείς, αλλά επειδή είμαι απόλυτα προσηλωμένος ζωγράφος του καβαλέτου, ως εμμονικός χειρώναξ αρνούμαι τη χρήση ηλεκτρονικών και άλλων μεθόδων στη δουλειά μου. Είμαι σίγουρος ότι στο μέλλον θα υπάρξουν «ζωγράφοι» που θα παράγουν την αρχική τους εικόνα με τη βοήθεια ειδικών ρομπότ με ένα

κουπί ή με τηλεχειρισμό. Εξάλλου έχει ήδη αρχίσει να εφαρμόζεται κάποια σχετική μέθοδος μέσω της Τεχνητής Νοημοσύνης. Δηλώνω ότι τα έργα μου θα είναι πάντα αποτέλεσμα του νου και των χεριών μου. Αυτό θέλει πίστη, αφοσίωση, μόχθο, προσωπική καταπόνηση του νου. Θέλει θυσίες, ξενύχτια. Θέλει στερήσεις μιας βαθιάς καθημερινότητας. Θέλει ανελέητη μάχη με την προσωπική αμφιβολία για το τελικό αποτέλεσμα της προσπάθειας. Παρ' όλα αυτά, συμπερασματικά πιστεύω ότι η αμφιβολία είναι η πραγματική τροφός της τέχνης. Τη στιγμή που θα υπογραφεί ένα έργο μου αποκτά ψυχή για να ζήσει στο διηνεκές. Αν συμβεί στο μέλλον να φθαρεί το υλικό με το οποίο κατασκευάστηκε, ελπίζω κάποιο ρομπότ να το αναπαράξει ως πιστό αντίγραφο ώστε να ζήσει για πάντα. (Κι όποιος με χαρακτηρίσει Νάρκισσο θα τον μαλώσω!).